

Derfor synes vi, der er en god sammenhæng i det her, og derfor tror vi også på, at det system, der her bliver bygget op, vil kunne skabe et bedre system for den enkelte, der har hjælp behov, end det, vi kender i dag.

Så er der et par ting, der har været fremme i debatten, som jeg bare lige vil nævne for med det samme at foregribe, at de kommer op igen. Der har været nævnt det her med, at regionerne nu ikke selv kan have en skatteudskrivningsret. Når jeg siger i udgangspunktet, som jeg gjorde før, er det jo, fordi der faktisk i lovforslaget er en mulighed for, at regionen kan få opskrevet sine indtægter. Medmindre to tredjedele af kommunerne i regionen modsætter sig, er der et spænd man kan handle inden for.

Men ud over det er der blevet sagt: Er det ikke et problem, for vil det ikke bare blive sådan, at regionerne vil sige, at de vil have flere penge fra staten? Hver gang, der er et eller andet problem, vil regionen bare sige: Jamen det er jo, fordi vi ikke har fået penge nok med fra staten.

Jo, den risiko er da bestemt til stede, men er det spor anderledes, end det er i dag? Næ, det er det sådan set ikke. Der går stort set ikke en måned, uden at vi har hørt enten amterne i forening eller enkelte amter fortælle, at når de ikke kan honorere et eller andet givet ønske eller en forventning, som borgere har, er det, fordi de er under for stram statslig styring.

Har man troet på i mange år, at amterne, hvis de sådan lige fik lyst til det, kunne sige: Nu lægger vi lige 2 pct. på over det hele, for nu har vi lige brug for lidt flere indtægter? Er det sådan, vi styrer den offentlige økonomi i dag og har været det sådan i mange år, også under tidligere regerings ledelse? Nej, det har det ikke været. Så selve den her tankegang med, at det nu går fuldstændig fra at være et regime til at være et andet, fordi vi skifter amterne ud med regioner, og fordi de går fra skatteudskrivningsret til ikke-skatteudskrivningsret, tror jeg mere hviler på teori end på praksis.

Omvendt kan man næsten sige, at det bliver nemmere for den enkelte borger at få råbt op om, at der er behov for noget ekstra i sundhedsvæsenet, for det abespil, vi ser i dag, bliver sværere. Når vi går ud i folketingsvalgkamp, hvor vi jo hele tiden diskuterer sygehuse og sundhedsvæsen – og godt for det, for det er jo et af de absolut vigtigste områder inden for den offentlige sektors service til den enkelte borger – hører vi jo meget ofte folketingspolitikere sige: Det er amterne, der har ansvaret for det. Omvendt når

vi er ude i amtsrådsvalg, for så siger amtsråds-kandidaten: Jo, jo, men det vil jeg da også gerne, men vi er jo meget stramt styret af staten.

Kl. 16.45

Så det der abespil, der foregår i dag, vil måske blive afløst af lidt mere klarhed over, at man kan stille nogle valgte repræsentanter, om det så er folketingsmedlemmer, til ansvar for, hvad der egentlig sker.

Det er ikke sikkert, at det her bliver noget problem demokratisk. Det kan måske tværtimod blive en fordel, når vi taler om det der skatteudskrivningsled, hvor man har kunnet foregøgle folk, at der var et eller andet, som man kunne skubbe foran sig for at undgå en demokratisk debat om prioriteringerne inden for sundhedsvæsenet.

Det andet, der har været nævnt, er det sådan rent demokratiske, at der bliver længere til de valgte repræsentanter, og at det bliver sværere at få ting sat på dagsordenen, som har interesse for den enkelte borger.

Må jeg ikke bare minde om en gallupanalyse, som Roger Buch i hvert fald har rejst rundt med, som jeg synes var meget interessant, og jeg tror, at jeg tidligere har nævnt den her i salen en enkelt gang. Gallup havde spurgt folk, hvor de sådan følte sig mest hjemme: i landsbyen, i kommunen, i amtet, i Danmark, i Norden, i Europa, i verden. Se, det interessante i analysen var, at på næstsidstepladsen kom verden. Der var kun en ting, der lå lavere placeret i folks bevidsthed end verden, og det var amterne.

Det er måske lige værd at minde om nu, hvor vi behandler et lovforslag om nedlæggelse af amterne, som i nogles øjne pludselig er blevet omdrejningspunktet for demokrati i Danmark, at vi faktisk ikke skal lang tid tilbage, før det var utrolig svært at få nogen til at tage det højtideligt, at amterne var noget, som man positivt skulle forbinde med demokrati. Der var ikke mange, der tog del i det og blandede sig i det, der foregik i amterne.

Det er så blevet sagt, at de her regioner bliver fuldstændig uinteressante, dels fordi de ikke må udskrive skat eller opskrive skat – i hvert fald ikke så nemt – dels fordi deres opgaver på forhånd er så begrænsede. Vi fik endda at vide i sommer, at det nok ville ende så galt, at der ikke var nogen, der ville stille op, interessen ville simpelt hen være for lille.

Er billedet, når vi kigger sådan ud over landet, at der er interesse for at stille op til de kommende regionsvalg? Ja, det er det. Der er mange